

VIATGE A LA TOSCANA

Primer torn: Dels dies 6 al 13 de juliol de 2018

Secció d'Excursionisme de L'ATENEU POPULAR DE PONENT

Primer dia, divendres 6 de juliol:

Estem citats a l'estació del tren a tres quarts de set del matí per iniciar el viatge cap a l'aeroport del Prat.

Com gairebé sempre la trobada és molt agradable ja que moltes de les persones ens coneixem i sempre dóna bo retrobar-se.

Ens situem als seients corresponents i marxem quan encara falten cinc minuts per a les set. Més que puntuals. Les responsables del grup són la Rosalia Garcia i l'Encarni Santiago que és qui ens dóna el bon dia, es presenta a les persones que vénen als viatges per primer cop i així comença la nostra ruta.

A dos quarts i cinc de nou sortim de l'autovia i parem a Pallejà a recollir el Josep Ferrer. Serà el guia que tindrem tots els dies amb nosaltres, així com després serà el del segon grup. Es presenta i comença la seva feina. Uns quants ja el coneixem. Va ser el nostre guia al viatge a Suècia i Noruega. Dóna bo escoltar-lo ja que és periodista i es nota.

Ja a l'aeroport del Prat, les 37 persones que formem el grup, no fem massa estona de cua. El nostre vol és el VY6001. Sortim, però, amb 20 minuts de retard, a les 11'50h. Ens enlairem a les 12'04h. Tenim un bon vol. Aterrem a les 13'16h, arribem a les 13'22h. Recollim les maletes sense cap incident i sense esperar-nos pas massa estona. A les dues arrenca l'autocar que ens portarà a Firenze. El Josep, el guia, ens diu que el xofer es diu Claudio i serà tots els dies amb nosaltres excepte el dia del seu descans. Ens explica el què farem avui i d'altres coses, com activar el roaming al mòbil, etc.

A dos quarts de tres dinem al restaurant del ACHotel Firenze: raviolis de patata i formatge, carn magra de porc amb salsa i mig tomàquet d'acompanyament, vi negre, prou bo, pastís de crema i cafè.

Quan falten quatre minuts per a tres quarts de quatre marxem amb l'autocar, tot vorejant Firenze, al lloc on podem deixar-lo el màxim a prop del centre, que no és gaire, i amb la guia local, que es diu Sandra, a les quatre comencem la visita al centre de la ciutat, una de les ciutats més maques del món, sobretot per la seva gran riquesa en art.

Fa sol, tret de l'estona que caminem pel passeig al costat del riu Arno, ja per dins el centre històric, amb carrers més estrets, podem anar fent per l'ombra.

Passem per l'església de la Santa Croce però no la visitem. Continuem cap a la plaça de la Signoria, tot escoltant les interessants explicacions de la guia, els afers de la famosa família Mèdici, etc. passem per la seva casa tan gran, que per a ells no eren palaus, encara que ara a nosaltres ens ho puguin semblar, ens diu.

Cosa molt curiosa, ens trobem que a la paret d'aital casa hi ha dues fonts, una d'aigua natural i l'altra amb gas, lliures de pagament. Un alcalde va decidir que no faltés mai d'aquest líquid tan preuat, a cap ciutadà. I així és encara avui dia. El bé que ens va poder beure tanta aigua com volem i omplir les nostres ampolles.

Som al davant del Palau Vell, la Loggia dei Lanzi i més palaus, admirant totes les escultures, que són moltes. Continuem escoltant la guia que té molta matèria per dir-nos, entre la història i les obres d'art, que tot i en els moments difícils i foscos de la ciutat, continua sempre amb la seva fructífera vida cultural i artística.

Voltem una mica per la Plaça de la Signoria i ja ens dirigim cap el Ponte Vecchio, molt interessant i molt famós arreu.

Tot seguit anem a veure un animal, típic de Firenze, una escultura d'un porc seglar i, diuen, que si li toques la boca, tindràs sort i tornaràs un altre cop a aquesta ciutat.

Ja anem cap a la catedral quan algú s'adona que falta una persona però mòbil en mà, s'hi pot comunicar i tot arreglat. Visitem el Baptisteri, la catedral per fora, no hi entrem, en tot cas qui vulgui, individualment, podrà entrar-hi el proper dia que vindrem a Firenze.

La Sandra ens va explicant història de la ciutat, admirem i ens comenta monuments i ja acaba la visita guiada a les 6 de la tarda, tenim, però, una hora lliure. Anem, doncs, tots pel nostre compte fins a les set, que ens trobem amb el Josep just on hi ha dos lleons a la Plaça de la Signoria que la veiem plena de gent ja que hi ha una concentració de persones que han superat càncer de mama. Fins aquest any s'havia celebrat sempre a Amèrica.

Però encara ens hem d'esperar dotze minuts més ja que falten dues persones. Arriben sense cap problema (què seria un viatge sense cap anècdota) i ens dirigim caminant al lloc del riu on hi ha l'autocar.

Però, durant aquesta caminada hi ha qui es troba en situació d'urgència gàstrica amb molt mal estar, tot sabent que en aquest tram de passeig no hi ha ni un bar. Troba la salvació quan veu un hotel i sense pensar-s'ho i amb la companyia de l'Encarni, hi entren. Problema resolt. Hi haurà més anècdotes? Ho anirem veient.

Fa una tarda calorosa i amb calma anem arribant tota la colla a l'autocar i a dos quarts i mig de vuit comencem a rodar direcció Siena, on pernoctarem durant cinc nits al mateix hotel.

Durant el trajecte el Josep ens explica què farem demà i tots els dies. Trobem caravana de cotxes, anem fent els 80 km. Anem avançant i gaudint d'un paisatge bonic i molt verd a dreta i esquerra.

Arribem a Siena a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts més tard, a l'Hotel Garden, que és una mica als afores de la ciutat. Plou, ens enreda una mica, ja que l'autocar no ens pot deixar just davant la porta de l'edifici i ens toca arrossegar les maletes pel jardí amb un terra pedregós. A Recepció ens les fan deixar en una sala i entrem cap al menjador a sopar: Pasta Penne con Funghi, Petto di Tacchino al forno, Patate arrosto e Verdure di Stagione. Acqua minerale. Vino. Postres. Tot molt bo.

Tot seguit agafem les maletes i anem cap a les habitacions, travessant el jardí, ja que dormim en un edifici separat de la part central.

Possiblement ningú surti a caminar una mica abans d'anar a dormir, ja que en aquesta ocasió l'hotel no és cèntric com acostuma a ser normalment sempre en els viatges de l'Ateneu. Aquí, però, es pot passejar pel jardí.

Segon dia, dissabte 7 de juliol:

Ens llevem i cap al menjador. Esmorzar de bufet lliure. Ja tots a l'autocar, arrenca quan passen set minuts per a les nou. El Josep ens explica el què farem avui i també ens posa al corrent del que està passant al món.

Anem cap a Siena, i comencem la visita de dues hores de durada, amb la guia Júlia. A tres quarts de deu ens reparteix els petits auriculars i anem escoltant i mirant. Ens parla molt de les lluites entre Siena i Florència durant 300 anys. Veiem l'església de Santa Caterina de Siena, una monja dominica que va morir als 33 anys a Roma. Fou una dona molt important per als sienesos. Aquí hi ha el cap i un dit de la mà dreta, relíquies molt venerades.

Des d'aquest lloc admirem unes vistes molt boniques de la Siena que tot just comencem a visitar. Els auriculars fallen una mica, però anem fent. Ens parla de les curses de cavalls, molt importants per aquesta ciutat, de les baralles que tenen els barris entre sí, etc.

A dos quarts d'onze som davant del monument als quatre sants que van defensar Siena en l'època medieval. La guia ens parla d'ells amb molta rellevància. Continuem carrer amunt i arribem a la Contrada, barri del Rinoceront, un lloc estret, molt antic però és per on passaven les carrosses. Fa sol, molta calor. A les onze ja som a la Plaça del Duomo. Ens explica que la paraula Duomo vol dir exactament l'església

més important per als fidels de les poblacions i que no sempre és la catedral, però que en aquesta ocasió, sí, i normalment ho és. Anem a entrar a la catedral però hi ha qui en uns moments s'adona que no té l'entrada a les mans... tot hi havent-la perdut, entrem a la catedral a un quart de dotze. És molt maca, preciosa! Veiem un altar fet per Michelangelo i en la figura de sant Pau hi podem veure la cara de l'artista...

La família Piccolomini va ajudar econòmicament a construir una part de l'interior de la catedral, per la qual cosa la Piccolo Biblioteca dins del Duomo, porta el seu nom. En ser a dins, quedem meravellats, és preciosa.

Sortim de la catedral i anem cap a la Plaça del Camp, on podem posar-nos a l'ombra de la Torre del Mangia, alta, esvelta i molt bonica, que forma part de l'Ajuntament, per escoltar la guia. L'Ajuntament, és El Palau Públic, construït entre els segles XIII i XIV. Admirem altres palaus, edificis molt importants, és, doncs, una plaça preciosa i molt gran, diferent de les places tradicionals, també molt famosa. Segons ens diuen, única en el món, per la seva forma. És com una petxina, per recollir aigua al mig. El què fa fer la sequera... ara hi ha una font, a una vora, La Fonte Gaia (feliç) és un lloc curiós ja que els coloms es posen sobre les escultures dels raigs i beuen l'aigua directament del raig de les fonts.

La visita guiada s'acaba un cop explicada la plaça per la guia i tenim temps lliure fins a dos quarts de dues. Hi ha qui volta una mica pels seus carrers costeruts, com ens diu el Josep, qui es queda a la terrassa d'un bar o qui senzillament continua passejant a la plaça tot fruit de la seva bellesa.

Ja tots reunits anem a dinar a les dues cap al restaurant, que per arribar-hi, caminem un bon tros, fins i tot baixem unes escales mecàniques que ens porten ben avall de la ciutat. Al restaurant Particolare di Siena hi estem ben fresquets. Menú: raviolis de carn amb salsa groga, tac de porc, mousse de cafè. Cafè. Comentari general, que és molt bo.

A dos quarts de quatre anem rodant cap a Monteriggioni, petit poble tot emmurallat. Està en un turó, com tants a la Toscana, que veiem preciosa, anem caminant cap dalt però no podem entrar, el poble està tancat ja que hi ha una festa medieval però es poden pagar 13 euros si algú vol accedir-hi. Hi ha qui s'enfada pel que considera un abús. No hi entrem ningú.

Tornem a l'autocar, és un quart de cinc. Just ser tots a dins es posa a ploure molt fort i ens dirigim cap a Siena, cap a l'hotel. Encara plou. Cadascú decideix com vol acabar de passar la resta de la tarda, que es presenta ben diferent de com estava planejada. Seure a les sales, anar a l'habitació o mirar el futbol a la televisió. S'estan fent els Mundials i ara juguen Suècia-Anglaterra.

Com que hi ha hagut algun comentari d'anar a la ciutat a passejar, el Josep diu que si vol anar-hi algú, encara que plovisquegi, pot fer-ho amb l'autocar. Són 8 les persones que hi van més el guia, marxen doncs, cap a Siena.

Quan pare de ploure, molts dels que ens hem quedat a l'hotel, sortim a les terrasses. És un espai molt gran, ampli i amb unes vistes precioses, dóna bo de passejar-hi.

Tornen els que han anat a Siena i diuen que s'ho han passat prou bé.

Sopem a dos quarts de nou, però, a fora. Es va fent fosc i és màgic. Tenim Siena de fons, il·luminada. És com una aparició ja que entre la ciutat i nosaltres l'espai és fosc, és camp i no hi ha claror artificial. I de sobte, apareix la imatge d'aquesta Siena que tant ens està agradant. Menjant a l'aire lliure tot es fa molt

agradable, fins i tot el sopar sembla més bo, que ja ho és: macaroni con pomodoro fresco e melanzane. Vitello arrosto con salsa di funghi. Patate arrosto e verdure di stagione. Postres.

Després de la sobretaula, una ullada més al magnífic paisatge nocturn. Hi ha qui es queda una estona més a fora. Hi ha qui es retira ja a les habitacions.

Tercer dia, diumenge 8 de juliol:

Ja tots a punt, esmorzem. Bufet lliure.

Fa sol, sortim puntuals, a les nou. El Josep, com sempre, ens informa del què farem avui i ens diu que no plourà. Millor. També ens diu que la colla que ahir al vespre van anar a Siena els va anar molt bé, gaudint d'un "vermutillo" típic del lloc. Ens n'alegrem. Ens informa de les notícies del nostre país i del món.

L'autocar, conduït pel Claudio, es dirigeix cap a Volterra, la Toscana del Nord. A un quart i mig de deu deixem l'autovia i circulem per una carretera petita. Som encara a la Toscana Central, a 600 metres d'alçada on ens diu el Josep que a l'hivern hi pot nevar i haver de posar les cadenes tot i no essent pas gaire alt. És un tram de molts revolts. Passem per Cassola d'Elsa, per Campiglia des d'on veiem a l'horitzó el poble de les torres. El paisatge és preciós, ondulat i molt pintoresc, típic d'aquesta magnífica Toscana. Ens podem sadollar de bellesa. Continuem amb els revolts a la carretera i els canvis de rasant. A tres quarts de deu passem per Comuni de Sant Gimignano, n'és un agregat.

Arribem a Volterra a les deu i cinc minuts. Població famosa pel seu alabastre. Tenim temps per anar al lavabo, cosa imprescindible per a qui li cal. És enturonat i podem contemplar unes vistes molt boniques.

Tots junts visitem el baptisteri, la catedral, la plaça, l'amfiteatre. Molta part de la Toscana fou fundada pels etruscs, passem, doncs, pel Museu Etrusc. A les onze entrem a l'església de Sant Miquel Arcàngel, molt bonic tot. Ara que tenim temps lliure, hi ha qui se'n va cap al final del poble on pot admirar un castell fortalesa de dimensions considerables i la muralla, un conjunt molt bonic. La Toscana és veritablement un lloc on les càmeres i mòbils treballen sense parar, no te'n pots estar.

A un quart d'una ens trobem tots i marxem cap a Sant Gimignano. El Josep ens va donant molta informació de la Toscana, mentre gaudim d'un paisatge preciós amb Sant Gimignano i les seves torres, al fons, ciutat anomenada la Manhattan italiana de l'Edat Mitjana.

Arribem al Restaurant Leonetto, amb un jardí ple de flors, moltes hortènsies, arbres fruiters amb testos, una meravella, quedem embadalits. Dinem: sopa toscana. Pasta amb tomàquet, avui molt "al dente", fricandó de vedella amb patates escantonades. Mousse gelada de xocolata amb salsa de gerds. Cafè.

Tenim tard per arribar a Sant Gimignano però tant se val, comencem a disparar els mòbils i càmeres per

poder fer unes quantes fotografies al jardí florit. Fa molta calor i hem de caminar un bon tros per arribar a l'autocar i veiem com una cova, amb un pessebre de figures mida persona, es canta una nadala i cap al cotxe on comencem a rodar a dos quarts i cinc de quatre. Som a un quart de Sant Gimignano. El Josep ens posa la cançó que, abans, uns quants han cantat i així la podem escoltar tots. També ens va informant sobre la població que ara visitarem.

Sant Gimignano fou fundada pels etruscs 300 anys abans de Crist. Hi arribem a les quatre de la tarda i hi serem tres hores.

Caminem pel carrer principal i comercial. Totes les cases són de pedra, és una meravella, mirar i contemplar, és el que fem. Passem per la Plaça de la Cisterna, la de la catedral. Disset de nosaltres pugem a una de les torres habitatge, que en diuen, 180 graons. És curiós, vas pujant escales i a cada replà trobes, o una cuina, o el menjador, o un dormitori amb lliteres, o un escriptori, etc. etc. Veient les torres des del carrer, rectangulars i llises, poc t'ho penses això. Ja a dalt de tot, sortim al terrat, per dir-ho d'alguna manera, i veiem unes quantes de les 15 o 16 torres actuals. Una de més baixa, a la terrasseta de dalt hi té una taula i cadires. Sembla ser que Sant Gimignano havia arribat a tenir unes 70 torres. El cas és, que les construïen per demostrar la riquesa de les famílies benestants; tu la fas alta, doncs jo encara més. L'afany de poder encega els humans.

Aquesta població dóna per estar-s'hi hores però tenim el temps que tenim i l'aprofitem tot el que podem.

Mentrestant els que són a baix només poden aixecar el cap per contemplar els gegants de pedra, caminar i badar. Entrem a la catedral i tot plegats cap al castell des d'on veiem unes vistes ben boniques.

Temps lliure i tothom a la seva. Uns cap a la plaça a menjar gelats, els millors del món, ja que hi ha una gelateria que ha guanyat aquest premi més d'un cop. Hi ha més botigues de gelats, però. Altres a fer la cerveseta o a comprar records.

A les set, puntuals, anem cap a l'autocar. Arrenquem a les set i tretze minuts. Tenim 45 minuts per arribar a l'hotel. Refem la carretera del matí, revolts i canvis de rasant.

Arribem a l'hotel de Siena a les vuit del vespre. L'estoneta que falta pel sopar, tothom l'aprofita com més desitja. A dos quarts de nou, tots a taula: Riso con Pere e Pecorino. Salmone alle Erbe aromatiche. Patate arrosto e Verdure di Stagione. Postres.

En acabat, hi ha qui va a dormir, qui potser passeja per les espaioses terrasses o qui seu en algun sofà. El que segurament no fa ningú és passejar per la ciutat ja que en som als afores. Un altre dia ben complet.

Quart dia, dilluns 9 de juliol:

Matinem una mica, algun dia una mica més que un altre, i cap al menjador falta gent. Esmorzar de bufet, com sempre.

Sortim a dos quarts i mig de nou. El xofer es diu Marco. Avui és el dia de descans del Claudio. El nostre guia ens explica el recorregut d'avui i, com sempre, les notícies. Anem cap a la part sud de la Toscana. Travessem un poble petit, després un de gran i arribem a Arezzo a tres quarts de deu. En arribar hem de pujar unes escales mecàniques. Esperàvem trobar uns lavabos, no hi són, ens dispersem una mica.

Anem a la part alta, visitem la catedral que al sostre hi ha pintats uns frescos, cosa molt freqüent en aquestes contrades italianes. A fora veiem que aquesta ciutat també té torres, quadrangulars, era la moda.

És un lloc amb moltes escultures. Ens crida l'atenció una ben grossa, negra, que és un cavall partit pel mig. També una que és la figura del primer Mèdici, personatge molt important i moltes més. Podem veure, per fora, la casa d'en Petrarca. El palau dels Medici està tancat, no el podem veure.

Anem baixant i a les onze som a la plaça "Grande", de l'Ajuntament, preciosa pels quatre costats, és quadrada, molt maca, per tot arreu hi ha escuts, això dóna molt color a la plaça, que, curiosament, fa baixada. Aquí es van gravar escenes de la pel·lícula "La vida es bella". Per aquest motiu, és molt famosa.

Tenim temps lliure. Ens hem de trobar tots a tres quarts de dotze. Hi ha qui s'allunya, hi ha qui es queda. Hi ha qui visita una església que té tres nivells i es barregen el romànic, el gòtic i també el barroc. Essent altre cop a la plaça "Grande" val la pena mirar a dreta i esquerra tot gravant a la memòria i a les càmeres les precioses imatges que ens brinda aquest espai.

A les dotze donem un cop d'ull a la Basílica de Sant Francesc. A fora hi ha una altra escultura del cavall, qui forma part de l'escut de la ciutat. També veiem un moment l'Església de Sant Miquel i continuant caminant, la de Sant Agustí.

Baixem caminant pel costat oposat al que hem arribat fins a trobar-nos l'autocar on ens espera el Marco. A dos quarts d'una, ja tots als nostres seients, circulem carretera amunt, en mig d'un paisatge preciós, boscós, ens anem enfilant, tot admirant la meravella que tenim al nostre voltant.

A un quart de dues arribem a Castello di Gargonza, quedem bocabadats. Un poblet molt petit, arrodonit, potser amb nou o deu cases. Deixem l'autocar i caminem una miqueta per entrar al poblet. Havia estat abandonat, però fa poc temps els seus propietaris l'estan reconstruint i convertint en hotel-restaurant on, "les habitacions" són casetes del poble. Quedem meravellats. El mateix propietari, qui l'hereta del seu pare, ens ho va explicant tot mentre visitem el menut poblet.

On dinem es diu el Ristorante la Torre di Gargonza. Entrem al menjador, les vistes són precioses, només de pau i calma. Realment és un lloc de repòs.

El dinar ens el servim cadascú però sense ser un bufet lliure; les quantitats estan calculades, per dir-ho d'alguna manera. Mengem: amanida de colors, embotit, bo, torraderes amb paté, amb olivada, flamets d'ou remenat amb espinacs, macarrons amb verduretes, carpatccio de vedella, farcellets de vedella farcits de formatge, tomàquets, carbassó i ceba al vapor. Macedònia, cafè...quin bon dinar eh!!! De fet, estem menjant molt bé i bo, tots els àpats.

A dos quarts i cinc de quatre, marxem rodant muntanya avall, tot sadollant-nos de bellesa.

Ens dirigim cap a Monteriggioni, visita que tenim pendent per no haver-hi pogut entrar el dia que el tenien tancat. Són llogarrets tan petits i emmurallats que es poden permetre la llicència de tancar el poble!!! La muralla té 13 torres. Historiadors la vénen a veure ja que està igual com quan la van construir a l'Edat Mitjana. Nosaltres l'hem vist més d'un cop ja que la carretera que passa gairebé pel costat, l'hem transitada força.

El poble és tan petit que en ben poca estona el visitem tot. Fa molta calor. Entrem a l'església i uns quants cantem un parell de cançons, el Virolai i Rosa de bardissa. És que al grup, hi som gent del món

coral. Hi ha qui canta amb dificultat i la resta del viatge es queda sense gens de veu. El Josep sap que hem cantat i tornem a entrar a l'esglesieta perquè ens vol gravar.

Marxem quan falten cinc minuts per a tres quarts de set. Poc després l'autocar para un moment perquè puguem fotografiar la muralla.

I anem cap a Siena per continuar descobrint la ciutat lliurement. Hi ha qui va al lloc on va viure Santa Caterina, on hi va haver un petit incident d'algú que es va prendre malament una posada de mà en una espatlla però va acabar en poca cosa, encara bo. Qui té ganes de pujar carrer amunt, visita la catedral i voltar i mirar. Ara els uns ara d'altres entrem al Conservatori on sona molt bonic un petit concert de guitarra. Hi ha qui es queda per la plaça, passejant o entra en un lloc on sembla que hi ha un convit per sopar... a veure si no sortiran!

A un quart de nou ens retrobem tots i anem a sopar al restaurant Particolare di Siena, ja hi dinàrem el segon dia però a dins. Avui sopem a fora, un espai molt agradable on les taules estan situades en petites terrassetes de terra en diferents nivells. Molt bo tot. Hi estem força estona, fins a tres quarts d'onze que ens ve a buscar l'autocar conduït pel Marco i cap a l'hotel a dormir.

Cinquè dia, dimarts 10 de juliol:

No matinem gaire, ens criden a un quart de vuit. Està parcialment ennuvolat. L'esmorzar com cada dia i sortim amb l'autocar a dos quarts de nou.

Anem direcció sud cap a Montepulciano. El paisatge és molt bonic. El Josep ens diu la ruta d'avui i les notícies, destacant-ne una que ens fa feliços. Els 8 nens que eren dins la cova a Tailàndia han estat salvats. Aplaudiments. Quan arribem al poble, tenim l'inconvenient que no ens venen el bitllets per anar cap a dalt de Montepulciano. El Josep va a buscar els bitllets pel grup mentre nosaltres ens esperem mitja hora. A un quart i cinc d'onze pugem tota la colla al petit bus urbà, anem fins al capdamunt del poble arribant la plaça Gran. Hi ha una tarima, on ens col·loquem per escoltar millor el que ens expliquen però ens en fan fora. Temps lliure, hi ha qui entra al Conservatori, sent tocar el piano, pot veure qui el toca i la magnífica vista, com que és tan alt!

Anem baixant avall pel carrer principal, ple de botiguetes i entrem en una bodega on tenim una degustació de vins, més un pica-pica ben complet. Algú va fins l'autocar però parlant per telèfon pot venir on som tots. El mateix propietari ens ensenya la bodega que és una antiga casa etrusca, molts passadissos.

Ja cap a l'autocar, caminant passem pel costat d'una escultura molt grossa d'un cavall negre, molt bonic. Comencem a rodar a dos quarts i cinc de dues per anar a dinar als afores de Montepulciano.

Dinem al restaurant Pizzeria il Covo: entremès, torradetes i embotit, pasta carbonara amb favetes, pollastre al peperone. Panna Cotta i cafè.

Sortim quan falten tres minuts per a les quatre i ens dirigim cap a Cortona on arribem quan falten cinc minuts per a la cinc de la tarda. Antiga urbs fundada pels etruscs que té una gran importància artística a partir del s. XIV. Població amb pujades, com moltes. Visitem la plaça de la República on es troba el Palazzo Comunale, la plaça del Duomo i més esglésies, també un petit amfiteatre. Passem per un monument curiós on es fa una mica de broma. Anem cap a la plaça di la Signorelli, ja no per visitar-la sinó per anar al lavabo.

Marxem amb l'autocar a tres quarts de set. Passem per la població de Sodo i cap a l'hotel. Sopar: Macaroni con pomodoro fresco e melanzane. Vitello arrosto con salsa di funghi. Patate arrosto e verdure di stagione. Postres. I cap a dormir.

Sisè dia, dimecres 11 de juliol:

Esmorzar d'acomiadament d'aquest hotel on hem estat molt bé, bon tracte, bon menjar i bones vistes.

Ja persones i maletes a l'autocar arrenquem a dos quarts i cinc de nou cap a Firenze per l'autovia per on recorrerem 75 km. El Josep, com cada dia, ens diu el què farem avui i no poden faltar les notícies. A mig quart de deu fem parada tècnica a una ària de servei i a un quart de deu ja tornem a sortir doncs el Claudio no vol fer tard per evitar caravana, tot i anant per l'autovia, ja que en trobarem a l'entrada a Firenze.

El paisatge bonic com cada dia. Turons i valls verdes, vinyes, molts xiprers, signe d'acolliment. Arribem a la caravana, d'engegar i parar, no massa estona, es nota que ens apropem a la ciutat, on hi arribem quan falten cinc minuts per a les deu i ho fem pel costat oposat del riu des d'on hi vam arribar el primer dia.

Baixem del cotxe, a la plaça Michelangelo, hi ha una estàtua del David. Estem alts, dalt d'un turó, per tant tenim la ciutat de Firenze als nostres peus amb el riu Arno entremig, quina panoràmica! La vista és preciosa, ens sadollem de bellesa altre cop. El Josep pensa que qui vulgui pot baixar a peu cap a baix i si algú no vol caminar tant, pot continuar a l'autocar fins a la part baixa de la ciutat. I així ho fem. Només són quatre persones les que es queden al cotxe.

La caminada de baixada fins al nivell del riu és molt bonica i podem anar fotografiant la ciutat a mesura que anem canviant de

nivell, és preciós tot el que anem veient al nostre entorn. Podem fer una parada tècnica i ja tothom lliurement anem caminant per Florència. Hi ha qui va en grupet, d'altres, no. Avui tenim l'oportunitat d'estar en llocs nous, anar descobrint més la ciutat. Hi ha qui entra a la Santa Croce, etc. etc.

Ens retrobem tots a la Piazza de la Signorina a un quart de dues per anar a dinar al Ristorante Pizzeria H. Bargello que és al costat mateix. Menú: meló amb pernil, rissotto d'arròs i raviolis, pollastre, vedella, gall dindi sobre un llit d'espínacs, patates fregides amb uns cruixents de tempura de coliflor, carbassó i albergínia. Postres. Quin dinar més abundós! Unes plates plenes de menjar molt bo, que no ens podem acabar...

En acabat i sense prendre cafè, a les tres anem tots cap al Museu de l'Acadèmia, on tenim hora per entrar el grup a dos quarts de quatre. Fa molta calor, ens esperem una estona al carrer. Encara bo que alguns podem estar al costat de l'ombra ja que és un carrer relativament estret i les cases ens protegeixen del sol.

Un cop a dins, més calor, l'aire condicionat no funciona i com que hi ha tanta gent, doncs a suar. Però val la pena, volem veure el David original i totes les altres estàtues i les obres d'art d'aital museu. Tothom va fent pel seu compte i va sortint quan vol per continuar lliurement passejant i visitant la ciutat. Hi ha qui fa una hora de cua per entrar al Duomo, o qui va al mercat de Sant Llorenç o etc. etc.

A un quart de vuit ens trobem tota la colla, pugem a l'autocar i a poca estona de rodar passem per la plaça de la Llibertat, tota porxada, ben bonica. Ens dirigim cap a Montecatini, a l'hotel Michelangelo. Està situat en una zona de carrers amb xalets, arbres, bastant uniforme però bonic. En arribar ens instal·lem a les habitacions i hi ha qui té sort. A una parella els toca una "suite", com un piset. Mira que bé. I ja cap a sopar. Menú: bufet de verdures i "antipasti", pasta trenette amb pesto, crema de tomàquet, porc rostit, filet de "solla", patates rostides, bròquil amb all i oli. Postres.

No estem en un lloc on hi hagi un centre per anar a visitar. Potser hi ha qui va a caminar per pair el sopar i qui va ja a dormir.

Setè dia, dijous 12 de juliol:

Avui ens llevem aviat, esmorzem de bufet lliure i a les set i deu ja arrenca l'autocar. Fa més núvol que sol. El Josep, com sempre ens explica què farem avui, les notícies i ens diu què és això dels poblets de La Cinque Terre, al lloc on ens dirigim aquest matí. Quan fa una hora que viatgem entrem a circular per l'autopista direcció Gènova. Són les vuit i deu. A tres quarts de nou fem parada tècnica, aquestes són imprescindibles, tots en tenim necessitat i a les nou sortim rodant altre cop.

A un quart de deu arribem a La Spezia. Deixem l'autocar, caminem una mica per anar a pujar al tren. Molta gent, enrenou, no podem pujar exactament tots junts, una mica caòtic tot plegat. Podem agafar el tren a les deu i cinc minuts. Anem cap a Riomaggiore.

És un poble construït sobre un torrent, sembla ser que l'aigua està canalitzada a sota, està encaixat, doncs, en la petita i estreta vall. Per tant caminem, no tots, carrer amunt amb una bona pujada. És cansat però val la pena, és molt pintoresc tot plegat. Tornem a baixar per un altre indret, entremig de casetes amb racons i raconets, escaletes per entrar a les cases, sembla gairebé un laberint, fins arribar cap a baix del poble amb la mar Tirrena al davant.

Altre cop a l'estació i alguns s'equivoquen, pujant a un tren que no para a Vernazza ni a Monterosso, va més enllà. Els altres baixem a Vernazza, és molt bonic. També encaixonat a la vall estreta i la part més plana, la més baixa, tot i tenint el mar al davant, el té a baix. Alguns penya-segats que abans de donar a la mar, hi tenen petites terrasses de cultiu, ben aprofitat, com a Catalunya que a la muntanya n'està ple. En aquest espai del mirador al mar hi ha una església molt bonica, rústica, és oberta, podem entrar a visitar-la.

En aquesta població ens hem d'enginyar per anar al lavabo i repartir-nos pels bars i restaurants, no sense ser "renyades" per un propietari que diu que li demanem ben demanat i per favor. Davant de la urgència fisiològica ens adaptem al què calgui...

Avui fa un dia de calor i xafogor, som a ran de mar.

Sabem que "els perduts" retornen i arriben a Monterosso abans que nosaltres. No passa res, tot controlat. Agafem el tren i a trobar-nos amb ells. Ja tots junts caminem pel passeig del mar, passem per un túnel i aviat arribem al restaurant, típic del poble on es menja peix. Menú: peixets petits fregits, pop, fesols amb ceba, tripa de bacallà, gambetes amb maionesa, tomàquets secs cuits amb anxoves, seitons, musclo farcit, sardina farcida i arrebossada. Segon plat: peix amb suc amb patates i tomàquets. Postres: pastís o gelat. Cafè qui vol.

En acabat de dinar caminem cap a l'estació del tren. Hi pugem quan falten cinc minuts per a dos quarts de cinc.

Arribem a La Spezia a les cinc, caminem fins on ens espera el Claudio i ja tots als nostres seients, l'autocar comença a rodar quan falten cinc minuts per a dos quarts de sis. Fa sol i núvols. Ens dirigim cap a la ciutat de Lucca i el Josep aprofita per explicar-nos història, com és la població, etc.

El nostre guia ens diu que mirem a la nostra esquerra, veiem una muntanya on hi ha la cantera del marbre de Carrara, i tant si la veiem ja que hi falta un bon tros de muntanya que ara és a les esglésies de la Toscana.

A les sis i deu minuts fem parada tècnica, quin remei...en sortim un quart més tard.

Seguim cap a Lucca on hi arribem a les set de la tarda. Entrem en una església on s'està celebrant un ofici religiós. Veiem la catedral de Sant Miquel edificada sobre el Foro romà. Veiem el palau Ducal. Arribem a una plaça tancada, ovalada, molt maca, era l'antic Circ. Anem cap a la Muralla, molt ampla, pugem a dalt, és un passeig amb arbres i tot on la gent de Lucca aprofita per passejar, com també córrer. Aquesta ciutat ens sorprèn, segur que és un lloc molt bo per a viure-hi.

Anem cap a l'autocar que ens espera a baix de la muralla i arrenquem a un quart i cinc de nou tot arribant a l'hotel de Montecatini quan falten cinc minuts per a les nou. Sopem: Bufet de verdures i entremesos. Bucatini (espaguetis buits) a la "norma", crema de bolets. Pernil de Praga i mató de Maremma. Puré de patates i "cannellini frijoles" amb oli. Postres: pastís de moka.

Com sempre qui vol a dormir i qui no vol, encara no.

Vuitè dia, divendres 13 de juliol:

Aquest hotel també té una vista molt agradable. Esmorzem, l'últim àpat aquí. Maletes al cotxe, tothom molt puntual. Sortim a les vuit i dos minuts del matí, amb un cel molt clar. Quan fa poc que circulem, felicitem la Cristine, és el seu aniversari.

El Josep ens recorda què farem avui, ens posa al dia de les notícies del nostre país i a dos quarts de nou ens fa el resum de tot el viatge, dia a dia. És un costum que ell té, cosa que agraïm.

A un quart de deu, parada tècnica i continuem cap a Pisa. Deixem puntualment l'autocar a l'aparcament, on ens espera el Roberto, el guia local. Aquí deixem el Josep, ens acomiadem amb encaixades de mans, abraçades i petons i tot el nostre agraïment. Ell es queda a Itàlia i marxa amb tren cap a Firenze a rebre el segon grup de l'Ateneu.

Amb el Roberto caminem tots cap a dins la ciutat de Pisa a la plaça de Los Milagros. Preciós el conjunt arquitectònic, alguns ja l'havíem vist. Comencem la visita entrant al Baptisteri, molt interessant el que veiem i escoltem. Ja a fora continuen les explicacions. Entrem al Cementiri Monumental on hi ha els sarcòfags que abans eren a fora, al voltant de l'església. Però decideixen construir el Cementiri, que ara és museu, per protegir-los. És una edificació rectangular, amb els finestrals com un claustre amb jardí de gespa al mig i rosers. Bonic.

A dins podem veure la làmpada original que Galileo Galilei va estar observant en una església i que s'adonà que feia un moviment concèntric que va despertar la seva curiositat. Quedà sorprès. Es prengué el pols tot comparant el seu ritme cardíac amb el moviment de la làmpada i veié que era uniforme i continu. Entrem a veure sarcòfags i a nosaltres també ens sorprèn poder admirar la làmpada que va "ajudar" la ciència.

Sortim del Cementiri i a fora continuen algunes explicacions i ja entrem a dins l'església uns minuts. Sortim a contemplar la Torre inclinada. Fem fotografies, ens la mirem per tots costats però ningú del grup puja a dalt.

Ara tenim temps lliure. Quedem retrobar-nos a les dotze a l'entrada de la plaça, a la porta de la muralla.

En ser-hi tots resulta que falten dues persones. Poden parlar pel mòbil, ens esperem una estona que el Roberto vagi a buscar-les. Però les trobem davant l'autocar. Tot arreglat.

Ràpidament marxem cap al restaurant, fem un quart tard, entrant-hi a tres quarts de dues però no passa res, ens serveixen de seguida ja que tenim el temps just per anar cap a l'aeroport. Menú: pasta amb samfaina i tomàquet, peix espasa amb espinacs. Gelat de torró. Cafè. Mengem prou de pressa i a un quart i mig de tres marxem i comença la "marató".

Els autocars no poden entrar a l'aeroport de Pisa. Carregats amb les maletes anem caminant, pugem en un ascensor que ens deixa al nivell on agafem el tren i ja tots units, hi pugem. El Claudio ens acompanya.

Com sempre, facturar les maletes, passar els controls. Tenim el vol VY 6773. Embarquem i l'avió comença a rodar quan falta un minut per a les quatre. Aixeca el vol a les quatre i deu minuts. Tenim un bon viatge, només algunes petites turbulències. A sota, núvols a estones. Aterrem a dos quarts i tres minuts de sis i rodem set minuts fins que para l'aparell.

Durant el vol anem una mica al nord, volant per la línia de Gènova, sobrevoem Cannes, Saint Tropez, Marsella pels Alps i entrem a Catalunya per Bagur i cap a Sabadell per encarrar cap a l'aeroport del Prat. Agraïment al comandant de l'avió, Raimundo, per la informació.

Ja a dins de l'aeroport hi estem molta estona per recollir les maletes però sense cap incidència. Surten totes.

Ja som tots a l'autocar menys una persona que viu a Reus i no torna amb nosaltres cap a Lleida. Arrenquem quan falten cinc minuts per a les set. A dos quarts i cinc de nou, parem. Pensem que alguna cosa passa a l'autovia. Comença una estona d'engegar i parar fins a les nou que ja circulem normal. Però parada tècnica i per canviar de xofer a les nou i deu al nivell de Tàrraga. Sortim a un quart de deu. Veiem un camió accidentat. Ja sabem la raó de les cues.

Arribem a la parada de "l'Ateneu", Ronda-Humbert Torres, a les deu.

I així acaba el nostre preciós viatge a la Toscana italiana. Content tothom ja que ningú ha patit cap accident.

Ha anat tot bé.

Agraïments a les caps de grup i a totes les dones de La Secció d'Excursionisme per la feina desinteressada que fan durant l'any per preparar tots els viatges llargs d'estiu i les altres sortides que es fan durant el curs.

També a les persones de les quals n'he rebut algun ajut davant d'algun dubte, com ara l'Isidre Sales, l'Eulàlia Farré i com no podria ser d'altre manera al Josep Ferrer, el nostre guia.

Una abraçada.

Anna M. Farré Cusó

Lleida, 6 de novembre de 2018